ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

2 iunie 2009 *

În cauza T-47/03 DEP,

Jose Maria Sison, cu domiciliul în Utrecht (Țările de Jos), reprezentat de J. Fermon, A. Comte, H. Schultz și D. Gürses, avocați,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnii M. Vitsentzatos și M. Bishop, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect o cerere de stabilire a cheltuielilor de judecată care trebuie rambursate de Consiliu reclamantului în urma Hotărârii Tribunalului din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul (T-47/03, nepublicată în Repertoriu),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a șaptea),

compus din domnii N. J. Forwood (raportor), președinte, D. Šváby și E. Moavero Milanesi, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Situația de fapt, procedura și concluziile părților

1 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 6 februarie 2003, reclamantul, domnul Sison, a formulat o acțiune având ca obiect inițial, pe de o parte, o cerere de anulare în

parte a Deciziei 2002/974/CE a Consiliului din 12 decembrie 2002 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2005/848/CE (JO L 337, p. 85) și, pe de altă parte, o cerere de despăgubiri.

2 Prin înscris separat, depus la grefă la 28 februarie 2003, reclamantul a formulat o cerere de măsuri provizorii având ca obiect, cu titlu principal, obținerea suspendării executării Deciziei 2002/974. Prin Ordonanța din 15 mai 2003, președintele Tribunalului a respins această cerere pentru motivul neîndeplinirii condiției privind urgența, hotărând totodată că cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

3 Prin Ordonanțele din 16 iulie și din 22 octombrie 2003, președintele Camerei a doua a Tribunalului a admis cererile de intervenție formulate, pe de o parte, de Regatul Țărilor de Jos și de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în susținerea concluziilor Consiliului și, pe de altă parte, de Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippines, precum și de domnii L. Jalandoni și F. Agcaoili și de doamna M. C. Ledesma (denumiți în continuare „Negotiating Panel și membrii săi") în susținerea concluziilor reclamantului.

4 Întrucât actul atacat inițial prin această acțiune a fost abrogat și înlocuit de mai multe ori în cursul procedurii prin acte care au menținut în continuare înghețarea fondurilor reclamantului și întrucât acestuia i s-a permis reformularea concluziilor sale astfel încât să fie îndreptate împotriva actelor menționate, Tribunalul, prin Hotărârea din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul (T-47/03, nepublicată în Repertoriu, denumită în continuare „Hotărârea Sison"):

— a anulat Decizia 2006/379/CE a Consiliului din 29 mai 2006 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri

restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2005/930/CE (JO L 144, p. 21, Ediție specială, 18/vol. 5, p. 97), în măsura în care aceasta îl privește pe reclamant;

— a respins cererea de despăgubiri;

— a obligat Consiliul să suporte, în afara propriilor cheltuieli de judecată, cheltuielile reclamantului, inclusiv pe cele aferente procedurii privind măsurile provizorii.

5 Prin scrisoarea din 3 martie 2008, reclamantul a transmis Consiliului prezentarea detaliată a cheltuielilor de judecată efectuate în legătură cu procedura principală și cu procedura privind măsurile provizorii, al căror cuantum total se ridică, în opinia sa, la 109 009,35 euro.

6 Prin scrisoarea din 4 iulie 2008, Consiliul a contestat acest cuantum și a propus plata sumei de 45 000 de euro cu titlu de cheltuieli recuperabile. Consiliul a invocat în acest sens Ordonanța Tribunalului din 15 ianuarie 2008, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul (T-228/02 DEP, nepublicată în Repertoriu, denumită în continuare „Ordonanța OMPI").

7 Prin scrisoarea din 7 iulie 2008, reclamantul și-a exprimat dezacordul cu privire la cuantumul cheltuielilor propus de Consiliu și l-a invitat pe acesta să îi facă o ofertă mai „rezonabilă”.

8 Prin scrisoarea din 21 octombrie 2008, Consiliul s-a declarat dispus să îi plătească reclamantului un cuantum total de 50 000 de euro.

9 Întrucât nu s-a ajuns la niciun acord între părți cu privire la cuantumul cheltuielilor recuperabile, reclamantul, prin cererea depusă la grefă la 1 decembrie 2008, a formulat, în aplicarea articolului 92 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, prezenta cerere de stabilire a cheltuielilor de judecată.

10 Prin memoriul depus la grefă la 26 ianuarie 2009, Consiliul și-a prezentat observațiile cu privire la această cerere.

11 Reclamantul solicită Tribunalului obligarea Consiliului la plata, pe de o parte, cu titlu de cheltuieli de judecată efectuate în legătură cu procedura principală și cu procedura privind măsurile provizorii, a sumei de 109 009,35 euro, majorată cu dobânzi de întârziere cu rata de 7 % pe an începând de la 3 martie 2008 și până la plata integrală și, pe de altă parte, cu titlu de cheltuieli efectuate în legătură cu prezenta procedură, a sumei de 2 000 de euro.

12 Consiliul solicită Tribunalului stabilirea cuantumului global al cheltuielilor recuperabile la maximum 30 300 de euro.

În drept

Argumentele părților

13 Reclamantul face trimitere, pe de o parte, la scrisoarea sa adresată Consiliului la 3 martie 2008, la care a fost anexată lista detaliată a tuturor cheltuielilor de judecată efectuate de acesta, inclusiv onorariile avocaților și cheltuielile de dactilografie, de fotocopiere, de călătorie, de curier, fax și telefon. Reclamantul arată că toate aceste cheltuieli au fost indispensabile apărării sale și că au fost calculate într-un mod foarte rezonabil. De altfel, Consiliul nu ar fi ridicat nicio obiecție în această privință.

14 Reclamantul face trimitere, pe de altă parte, la scrisoarea sa adresată Consiliului la 7 iulie 2008, în sensul că aceasta prezintă un anumit număr de diferențe între prezenta cauză și cauza în care s-a pronunțat Ordonanța OMPI (denumită în continuare „cauza OMPI").

15 În primul rând, Tribunalul nu ar fi evaluat la 40 000, ci la 50 000 de euro cuantumul total al cheltuielilor recuperabile în cauza OMPI, Consiliul fiind însă obligat să suporte numai patru cincimi din acest cuantum. Or, în speță, Consiliul ar fi fost obligat să suporte integralitatea cheltuielilor de judecată.

16 În al doilea rând, în cauza OMPI, Tribunalul ar fi evaluat cuantumul altor cheltuieli și costuri la 2 500 de euro *ex aequo et bono*, în lipsa unei liste detaliate a acestor cheltuieli. Or, în speță, reclamantul ar fi justificat în mod corespunzător prezentarea detaliată a sumei de 11 509,35 euro solicitată cu acest titlu.

17 În al treilea rând, cheltuielile de judecată aferente procedurii privind măsurile provizorii s-ar ridica în speță la 7 500 de euro, în locul sumei de 5 000 de euro propuse de Consiliu.

18 În al patrulea rând, în speță, ar fi fost indispensabilă stabilirea unor raporturi de muncă cu avocați din Filipine, în special în vederea obținerii elementelor de probă necesare apărării reclamantului.

19 În al cincilea rând, în cauza OMPI ar fi intervenit numai Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe când în prezenta cauză a intervenit nu numai acest stat membru, ci și Regatul Țărilor de Jos și Negotiating Panel și membrii săi. În plus, acești doi din urmă intervenienți ar fi participat în mod foarte activ la procedură.

20 În sfârșit, în al șaselea rând, în cauza OMPI, Tribunalul ar fi arătat (punctul 66 din ordonanță) că cererea introductivă avea numai 19 pagini, dintre care mai mult de jumătate constau în considerații lipsite de orice pertinență. Aceste critici nu ar privi prezenta cauză în care ar fi fost dezvoltată în plus o argumentație diferită.

21 În orice caz, reclamantul susține că, în lipsa oricărei contestații concrete a listei detaliate a cheltuielilor de judecată efectuate, analogia dintre prezenta cauză și cauza OMPI nu poate fi considerată un argument decisiv.

22 Acesta consideră, pe de altă parte, că Tribunalul ar trebui să oblige Consiliul să îi plătească dobânzi de întârziere cu rata de 7 % pe an începând cu 3 martie 2008 și până la plata integrală.

23 În sfârșit, reclamantul consideră că prezenta cerere este consecința atitudinii nerezonabile a Consiliului și că din aceasta rezultă cheltuieli de judecată suplimentare care pot fi evaluate *ex aequo et bono* la 2 000 de euro.

24 Consiliul arată că cuantumul cheltuielilor de judecată solicitate de reclamant este excesiv în raport cu cel acordat de Tribunal în cauza OMPI.

25 Acesta contestă mai precis pretinsele diferențe dintre prezenta cauză și cauza OMPI și susține, dimpotrivă, că, în ceea ce privește procedura principală, avocații reclamantului trebuie să fi prestat în mod obiectiv aceeași cantitate de muncă precum cei ai reclamantei din cauza OMPI. În ceea ce privește procedura privind măsurile provizorii, Consiliul susține că aceasta și procedura principală au determinat numeroase repetări de argumente. Prin urmare, cuantumul cheltuielilor de judecată aferente acestei proceduri ar fi relativ modest și nu ar trebui să depășească 5 000 de euro.

26 În ceea ce privește tariful onorariilor aplicabile în speță, Consiliul arată că avocații reclamantului au practicat efectiv un tarif orar de 150 de euro. În opinia Consiliului, acesta este tariful care trebuie reținut în speță, și nu cel de 250 de euro considerat rezonabil în cauza OMPI.

27 În sfârșit, în ceea ce privește alte cheltuieli și costuri, Consiliul susține că cuantumul acestora nu ar trebui să depășească 2 500 de euro, cuantum stabilit de Tribunal în cauza OMPI.

28 Având în vedere cele de mai sus, Consiliul consideră că, în speță, cuantumul total al cheltuielilor recuperabile ar trebui stabilit la 30 300 de euro, după următorul calcul:

— procedura principală: (190 de ore × 150 de euro = 28 500 de euro) – 1/5 = 22 800 de euro;

— procedura privind măsurile provizorii: 5 000 de euro;

— alte cheltuieli și costuri: 2 500 de euro.

Aprecierea Tribunalului

29 Potrivit articolului 92 alineatul (1) din Regulamentul de procedură:

„În cazul în care cheltuielile recuperabile sunt contestate, Tribunalul se pronunță prin ordonanță, care nu este supusă niciunei căi de atac, la cererea părții interesate și după ascultarea observațiilor celeilalte părți.”

30 Potrivit articolului 91 litera (b) din Regulamentul de procedură, sunt considerate cheltuieli recuperabile „cheltuielile necesare efectuate de către părți în legătură cu procedura, în special cheltuielile de deplasare și de ședere și remunerarea unui agent, consilier sau avocat”. Din această dispoziție reiese că cheltuielile recuperabile se limitează, pe de o parte, la cele efectuate în legătură cu procedura în fața Tribunalului și, pe de altă parte, la cele care au fost indispensabile în acest sens (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 28 iunie 2004, Airtours/Comisia, T-342/99 DEP, Rec., p. II-1785, punctul 13 și jurisprudența citată).

31 Potrivit unei jurisprudențe constante, instanța comunitară nu este abilitată să fixeze onorariile datorate de părți propriilor avocați, ci să stabilească cuantumul limită în care aceste onorarii pot fi recuperate de la partea obligată la plata cheltuielilor de judecată. Pronunțându-se asupra stabilirii cheltuielilor de judecată, Tribunalul nu trebuie să ia în considerare un tarif național de stabilire a onorariilor avocaților și nici un eventual acord încheiat în această privință între partea interesată și agenții sau consilierii acesteia (a se vedea Ordonanța Airtours/Comisia, citată anterior, punctul 17 și jurisprudența citată).

32 De asemenea, conform unei jurisprudențe constante, în lipsa unor dispoziții comunitare de natură tarifară aplicabile, Tribunalul trebuie să aprecieze în mod liber datele cauzei, ținând cont de obiectul și de natura litigiului, de importanța acestuia din perspectiva dreptului comunitar, precum și de dificultățile cauzei, de amploarea muncii agenților sau a consilierilor implicați pe care procedura contencioasă a putut să o genereze și de interesele economice pe care litigiul le-a reprezentat pentru părți (a se vedea Ordonanța Airtours/Comisia, citată anterior, punctul 18 și jurisprudența citată).

33 În funcție de aceste elemente, trebuie apreciat cuantumul cheltuielilor recuperabile în speță.

34 În această privință, trebuie constatat de la bun început că prezenta cauză prezintă asemănări strânse cu cauza OMPI, atât în privința interesului economic pe care cele două litigii l-au reprezentat pentru reclamanți (Ordonanța OMPI, punctul 51), a obiectului și a naturii acestor litigii, a importanței lor din perspectiva dreptului comunitar, cât și a dificultăților fiecărei cauze (Ordonanța OMPI, punctele 52, 53, 55 și 58). De altfel, numeroase puncte de drept hotărâte de Tribunal sunt comune motivelor Hotărârii Sison și celor ale Hotărârii Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul (T-228/02, Rec., p. II-4665), pronunțată în cauza OMPI. Pe de altă parte, reclamantul nu a putut beneficia de precedentul reprezentat de această din urmă hotărâre, pronunțată la aproximativ șase luni după ce a avut loc ședința de audiere a pledoariilor în prezenta cauză.

35 Prin urmare, pare justificat ca respectiva cauză OMPI să servească drept cadru de referință în scopul aprecierii cuantumului cheltuielilor recuperabile în speță.

36 În ceea ce privește amploarea muncii consilierilor reclamantului pe care procedura contencioasă a putut să o genereze, din lista detaliată a cheltuielilor anexată la scrisoarea adresată de reclamant Consiliului la 3 martie 2008 reiese că numărul total de ore a căror retribuire se solicită, la tariful orar uniform de 150 de euro, se ridică la 650 (553 de ore de prestații de avocați la care se adaugă 97 de ore de consultații cu avocații filipinezi ai reclamantului).

37 Deși aceste ore de muncă par justificate în mod corespunzător din punct de vedere contabil, revine însă instanței comunitare să țină seama în principal de numărul total de ore de muncă care pot apărea ca indispensabile în mod obiectiv în legătură cu procedura contencioasă, independent de numărul de avocați între care au putut fi repartizate prestațiile efectuate (a se vedea Ordonanța OMPI, punctul 59 și jurisprudența citată).

38 În această privință, trebuie amintit că noutatea și importanța aspectelor juridice ridicate și interesul economic al litigiului justificau ca avocații reclamantului să consacre acestuia o muncă semnificativă (Ordonanța OMPI, punctul 60).

39 Cu toate acestea, având în vedere explicațiile furnizate de părți, Tribunalul nu este în măsură să considere costul invocat de 97 500 de euro, corespunzător a 650 de ore de muncă de avocați, drept indispensabil în mod obiectiv în legătură cu procedura desfășurată în fața sa.

40 În primul rând, deși, din considerațiile precedente, rezultă că litigiul a putut necesita efectiv o muncă semnificativă din partea avocaților reclamantului, numărul total de ore de muncă a căror retribuire se solicită pare, la prima vedere, extrem de ridicat în raport cu cel considerat adecvat în cauza OMPI.

41 În Ordonanța OMPI (punctul 70), într-adevăr, Tribunalul a considerat, în scopul calculării onorariilor indispensabile plătite de reclamantă în legătură cu procedura, că litigiul necesitase în mod obiectiv, în cursul procedurii scrise, o activitate cu o durată de 150 de ore a unui avocat experimentat, remunerată la un tarif orar de 250 de euro, și, în cursul procedurii orale, o activitate cu o durată de 40 de ore a unui avocat din aceeași categorie.

42 Mai trebuie arătat că aceste 190 de ore de muncă au fost aplicate ansamblului acțiunii, inclusiv cererii de anulare a unei poziții comune și cererii de despăgubiri, ambele

respinse ca inadmisibile, motiv pentru care Consiliul a fost obligat să suporte doar patru cincimi din cheltuielile efectuate de reclamantă.

43 În al doilea rând, diferențele dintre prezenta cauză și cauza OMPI invocate de reclamant nu sunt în măsură să determine Tribunalul să facă în speță o apreciere în mod considerabil diferită.

44 În ceea ce privește, în primul rând, creșterea volumului de muncă ocazionată în speță de procedura privind măsurile provizorii, evaluarea acesteia de reclamant la 50 de ore (corespunzând unui supliment de onorarii de 7 500 de euro) apare excesivă, ținând seama de semnificativa repetare a argumentelor, evidențiată de Consiliu și atestată prin compararea cererilor respective, între această procedură și procedura principală.

45 În ceea ce privește, în al doilea rând, situația în care s-ar fi aflat în speță reclamantul de a fi nevoit să facă apel la serviciile unor avocați străini, în speță filipinezi, Consiliul a arătat în mod întemeiat că și în cauza OMPI reclamanta a trebuit să recurgă la serviciile unor avocați englezi pentru a ține cont de procedura în care a fost implicată OMPI în Regatul Unit.

46 În ceea ce privește, în al treilea rând, numărul mai ridicat de intervenienți în prezenta cauză și participarea lor activă la procedură, Consiliul a subliniat de asemenea în mod întemeiat, pe de o parte, că reclamantul a răspuns memoriilor în intervenție ale Țărilor de Jos și Regatului Unit prin aceleași scurte observații scrise, invocând aceleași argumente și, pe de altă parte, că acesta s-a limitat, în cadrul acestor observații, să aprobe intervenția Negotiating Panel și a membrilor săi în susținerea concluziilor sale.

47 În ceea ce privește, în al patrulea rând, diferențele de ordin cantitativ, sau chiar calitativ, dintre înscrisurile reclamantului în prezenta cauză și cele ale reclamantei în cauza OMPI (a se vedea în această privință Ordonanța OMPI, punctul 66), este adevărat că cererea introductivă a fost mai voluminoasă în prezenta cauză decât în cauza OMPI. Cu toate acestea, celelalte acte de procedură scrise au avut o lungime și un conținut comparabile, iar cele două cauze au dat naștere unor incidente de procedură similare, în cursul procedurii scrise sau în cursul procedurii orale.

48 În al treilea rând, deși este adevărat că retribuția orară de 150 de euro, a cărei aplicare este solicitată de reclamant, apare ca fiind foarte rezonabilă în comparație cu cele de 200, de 300 și de 500 de euro solicitate de reclamanta din cauza OMPI (Ordonanța OMPI, punctul 64), nu este mai puțin adevărat că această retribuție poate fi considerată adecvată pentru remunerarea serviciilor unui profesionist competent și experimentat, capabil să lucreze în mod eficient și rapid. Se va ține totuși seama de această diferență de rată în evaluarea numărului total de ore de muncă indispensabile în vederea desfășurării procedurii contencioase în speță.

49 Ținând seama de toate cele menționate mai sus, trebuie să se considere, în scopul calculării onorariilor indispensabile plătite de reclamant în legătură cu procedura principală și cu procedura privind măsurile provizorii, că litigiul a necesitat în mod obiectiv, în cursul procedurii scrise, o activitate cu o durată de 160 de ore a unui avocat experimentat a cărui remunerare, la tariful orar de 150 de euro practicat în prezent, pe care Tribunalul îl consideră adecvat în speță, trebuie evaluată la 24 000 de euro (150 înmulțit cu 160). Pe de altă parte, se poate considera că litigiul a necesitat în mod obiectiv, în cursul procedurii orale, o activitate cu o durată de 50 de ore a unui avocat din aceeași categorie, a cărui remunerare trebuie evaluată la 7 500 de euro.

50 La aceste sume trebuie adăugată cea a altor cheltuieli și costuri, despre care Consiliul susține că nu ar trebui să depășească cuantumul de 2 500 de euro stabilit *ex aequo et bono* de Tribunal în cauza OMPI, dar care se ridică, potrivit listei detaliate anexate la scrisoarea reclamantului din 3 martie 2008, la 11 509,35 euro.

51 În această privință, Tribunal consideră că trebuie admise drept cheltuieli recuperabile integralitatea cheltuielilor de dactilografie, de fotocopiere, de curier, fax și telefon, în condițiile în care acestea apar ca fiind justificate corespunzător de lista menționată și evaluate în mod rezonabil.

52 În schimb, trebuie excluse din cheltuielile de călătorie cele aferente celor nouă călătorii ale avocaților reclamantului de la Bruxelles la Utrecht, în cuantum de 1 620 de euro, cele aferente celor două călătorii ale reclamantului de la Utrecht la Luxemburg, în cuantum de 760 de euro, și celor aferente unei călătorii a avocaților reclamantului de la Bruxelles la Luxemburg, în cuantum de 218 euro. Într-adevăr, nici cheltuielile de deplasare efectuate de un avocat pentru a se întâlni personal cu clientul la locul de reședință al acestuia (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 15 martie 1994, ENU/Comisia, C-107/91 DEP, nepublicată în Recueil, punctul 23), nici cele efectuate de un reclamant pentru a asista în persoană la ședința de audiere a pledoariilor la Luxemburg, fără ca prezența sa să fi fost solicitată de Tribunal sau impusă de împrejurări [a se vedea în acest sens Ordonanța Curții 17 septembrie 1981, Oberthür/Comisia, 24/79 DEP, nepublicată în Recueil, punctele 2 și 3, și Ordonanța Curții din 16 decembrie 1999, Hüls/Comisia, C-137/92 DEP, punctele 21 și 22, Ordonanța Tribunalului din 8 iulie 1998, Branco/Comisia, T-85/94 DEP și T-85/94 OP-DEP, Rec., p. II-2667], nici cele efectuate de avocatul unei părți după încheierea procedurii orale, în special pentru a asista în persoană la pronunțarea hotărârii Tribunalului la Luxemburg (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 6 ianuarie 2004, Mulder și alții/Consiliul și Comisia, C-104/89 DEP, Rec., p. I-1, punctele 48-50), nu pot fi considerate în principiu ca fiind indispensabile în legătură cu procedura.

53 Prin urmare, cuantumul total al altor cheltuieli și costuri recuperabile se ridică la 8 911,35 euro.

54 Având în vedere cele de mai sus, stabilirea cuantumului cheltuielilor recuperabile la 41 000 de euro ar însemna o apreciere justă a acestora.

55 Dat fiind că această sumă ține seama de toate împrejurările cauzei până la momentul pronunțării prezentei ordonanțe, nu este necesară să se pronunțe separat asupra cheltuielilor efectuate în legătură cu prezenta procedură (a se vedea în acest sens Ordonanța Mulder și alții/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 87), nici asupra cererii de plată a dobânzilor moratorii (Ordonanța Curții ENU/Comisia, citată anterior, punctul 26, și Ordonanța Curții din 6 noiembrie 1996, Preussag Stahl/Comisia, C-220/91 P-DEP, nepublicată în Recueil, punctul 11, Ordonanța Tribunalului din 10 februarie 2009, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, T-58/05 DEP, nepublicată în Recueil, punctul 43).

56 În plus, având în vedere rezultatul acesteia, nu este necesar să se sporească cuantumul cheltuielilor recuperabile adăugând la acestea o sumă privind prezenta procedură de stabilire a cheltuielilor de judecată (a se vedea în acest sens Ordonanța Mulder și alții/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 88).

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

ordonă:

Cuantumul total al cheltuielilor care trebuie rambursate de Consiliul Uniunii Europene domnului Jose Maria Sison este stabilit la suma de 41 000 de euro.

Pronunțată la Luxemburg, la 2 iunie 2009.

Semnături